

gjælde for eet Aar, kan det ærede Medlem være vis paa, at der i Dagene den 21de—23de Februar vilde have yttret sig energisk Modsigelse imod denne Opsættelse. Stillingen var jo den, at lige saa lidt som det fra den ene Side den Gang — og heller ikke nu — er hævdet, at det er umuligt at vedtage et Lovforslag om Lønnings-tillæg for et Aar udenfor Finantsloven, lige saa lidt fremtom fra den modsatte Side Paastand om, at det skulde være umuligt at optage det paa Finantsloven; det Spørgsmaal laa helt udenfor Forhandlingen de nævnte Dage. Ved 2den Behandling var der en skjøn Enighed til Stede, og først ved 3die Behandling mærkede vi, at Ordsjørerne for de blinde Maffere ved 2den Behandling, de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Wille) og Præstø Amt's 1ste Valgfreds (Scavenius) . . . (Wille: Kjøbenhavns Amt's 5te Valgfreds). Nei, det var det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds, der sagde, at vi ikke skulde være saa raske og saa fejersstolte; der kunde komme bittere Frugter, og vi kunde endn faae Et og Andet at føle, førend Finantsloven endelig blev vedtagen. Det ærede Medlem for Præstø Amt's 1ste Valgfreds havde ved 2den Behandling ikke rejst nogen- sornhelst Indsigelse, men ved 3die Behandling lod han os føle, at der laa noget Andet i Luften. Kort sagt, de 2 ærede Medlemmer optraadte som Ordsjørere for de 15 blinde Maffere, og det ærede Medlem for Præstø Amt's 1ste Valgfreds fik Ret; han gav Gjenlyd af, hvad han troede, der var i Sjæle paa et andet Sted. Jeg er særdeles taknemlig for, at vi have et Slags Barometer, der viser os andre politiske Regioners Lufttilstand; og det viste ikke galt, det slog ganske rigtigt til. Men dermed slaar det ingenlunde til, at et enkelt Medlem kan staa op her og sige, saaledes skal det være, og saa bliver det ogsaa saaledes. Det slaar ikke til, saaledes som det Andet. Jeg antager, at det ærede Medlem for Hjøsteds Amt's 2den Valgfreds (Bagger) nu kan forstaa Stillingen. Han har troet, at, naar han kun kunde faae frelst sit Forslag, fik det gaa med Finantsloven som det kunde, men det er ikke Stillingen, og hvorfor? Fordi der siden den 21—23de Februar er rejst den Paastand fra anden Side, navnlig paa et andet Sted, at det er utilstedeligt, absolut umuligt efter konstitutionelle Grundsætninger, at dette kan staa paa Finantsloven. Havde det ikke været saaledes, men havde man modtaget det, medens man dog tog sine Forvaringer med Hensyn til Fremtiden, mod at det fik yderligere Udvidelse, mod at der derfra maatte drages Slutninger med Hensyn til Løn-

ninglovens Revision osv. osv., kunde man have værget sig mod alle de grulige Følger, som man i det andet Thing ventede sig af denne Sag. Nu var det paa Grund af Omstændighederne — jeg skal senere nærmere komme ind paa at omtale disse — kommet ind paa Finantsloven ved en enstemmig Beslutning af dette Thing og med Regjeringens Billigelse, og man behøvede slet ikke, efter hvad der forelaa, at vente sig saa grulige Følger deraf; det var der ikke givet Anledning til, hverken af den ærede Ordsjører for Forslagsstillerne eller fra Finantsudvalgets Side, lige saa lidt som selve den Omstændighed, at Forslaget stillede til Finantsloven, gav den fjerneste Anledning til saadan Frygt. Desuagtet har man i det andet Thing virkelig rejst den Paastand, at dette umulig kan tilstedes paa Finantsloven. Det kunne vi ikke anerkjende. Hvis Sagen imidlertid var af en principiel almenlydig Bigtighed for hele Befolkningen, saa at den var en Kamp værd, er det en Selvfølge, at vi aldrig kunde foreslaa den endt paa denne Maade; vi maatte da foreslaa det indsat paa Finantslovsforslaget igjen og ubefinget havde det. Det er klart. Skjøndt dette Spørgsmaal nu efter sin hele Bestaafenhed dog maa ligge Regjeringen ganske anderledes paa Hjerte end nogen Anden, har den dog stillet sig aldeles koldt og ligegyldigt til Spørgsmaalet; og det bestyrker mig yderligere i at sige, at vi her ikke have med en Sag at gjøre, som vi bør udsætte vor konstitutionelle Stilling for, eller som vi behøve at rejse nogen stærk konstitutionel Kamp for. Skulde vi det, maatte Spørgsmaalet have mere almen Gyldighed, saa meget mere, som gjemt er ikke glemt og Sagen udsat er ikke det Samme som til Side sat (Ankjer: Pantserfibet!). Pantserfibet! ligger der noget Pantserfibet for her? Nei, man har ikke Høje af, at man kan komme med det Studentekor, som det ærede Medlem (Ankjer) talte om, Komunitetet, eller med Pantserfibet seilende løs paa os. Man var ikke sikker paa at kunne indtage Fæstningen paa den Maade, og fulgte derfor den anden Fremgangsmaade, som jeg antydede i mit indledende Foredrag. Jeg skal ganske henstille, hvorvidt denne Kampmaade er rigtig eller ei. Men jeg tror, at vi vilde handle meget ilde, hvis vi, ledede af vore naturlige Høje, vore meget berettigede personlige Fornemmelser, vilde sætte Folkethingets konstitutionelle Rettigheder paa Spil, og overlade den Doktrin, som man har hævdet paa andet Sted, og som er udtalt af det ærede Medlem for Præstø Amt's 1ste Valgfreds (Scavenius), Bladsen, den Doktrin, som siger, at det er